

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

P8_TA(2017)0026

Eiropas Konsensa attīstības jomā pārskatīšana

Eiropas Parlamenta 2017. gada 14. februāra rezolūcija par Eiropas Konsensa attīstības jomā pārskatīšanu (2016/2094(INI))

(2018/C 252/08)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 2005. gada decembra Eiropas Konsensu attīstības jomā ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Pusanas Partnerību efektīvai attīstības sadarbībai ⁽²⁾ un ES kopējo nostāju Pasaules mēroga partnerības efektīvai attīstības sadarbībai (GPEDC) otrajā augsta līmeņa sanāksmē, kas norisinājās Nairobi (no 2016. gada 28. novembra līdz 1. decembrim) ⁽³⁾,
- ņemot vērā 2011. gada decembrī notikušā Ceturtā augsta līmeņa foruma par palīdzības efektivitāti noslēguma dokumentu, ar ko uzsāka GPEDC,
- ņemot vērā dokumentu “Pārveidosim mūsu pasauli: ilgtspējīgas attīstības programma 2030. gadam”, kas tika pieņemts ANO ilgtspējīgas attīstības samitā Ņujorkā 2015. gada 25. septembrī ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Adisabebas rīcības plānu par finansējumu attīstībai ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā 2010. gada 10. aprīļa Dili deklarāciju par miera veidošanu un valsts stiprināšanu un Jauno kursu iesaistei nestabilās valstīs, ko sāka īstenot 2011. gada 30. novembrī,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām satvarā noslēgto Parīzes (COP 21) nolīgumu, ko pieņēma 2015. gada 12. decembrī ⁽⁶⁾,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu “ES attīstības politikas ietekmes palielināšana: Pārmaiņu programma” (COM(2011)0637),
- ņemot vērā 2016. gada 23. un 24. maijā Stambulā notikušo Pasaules humānās palīdzības samitu un tajā pieņemto apņemšanos rīkoties ⁽⁷⁾,
- ņemot vērā jauno pilsētprogrammu, ko pieņēma Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) konferencē par mājokļiem un ilgtspējīgu pilsētattīstību (*Habitat III*), kura 2016. gada 17.–20. oktobrī norisinājās Kito, Ekvadorā ⁽⁸⁾,
- ņemot vērā Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO)/Apvienoto Nāciju Organizācijas Attīstības programmas (UNDP) 2014. gada progresa ziņojumu “*Making Development Co-operation More Effective*” (Attīstības sadarbības efektivitātes palielināšana) ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ OV C 46, 24.2.2006., 1. lpp.

⁽²⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/49650173.pdf>

⁽³⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-14684-2016-INIT/en/pdf>

⁽⁴⁾ http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=E

⁽⁵⁾ http://www.un.org/esa/ffd/wp-content/uploads/2015/08/AAAA_Outcome.pdf

⁽⁶⁾ <https://unfccc.int/resource/docs/2015/cop21/eng/l09r01.pdf>

⁽⁷⁾ <https://www.worldhumanitariansummit.org/>

⁽⁸⁾ <https://habitat3.org/the-new-urban-agenda/>

⁽⁹⁾ <http://effectivecooperation.org/wp-content/uploads/2016/05/4314021e.pdf>

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 208. pantu, kurā paredzēts, ka “Savienības un dalībvalstu politika attiecībā uz sadarbību attīstības jomā viena otru papildina un stiprina”, un noteikts, ka Eiropas Savienības politikai attīstības jomā galvenais mērķis ir nabadzības mazināšana un izskaušana,
- ņemot vērā Padomes 2012. gada oktobra secinājumus “Demokrātijas un ilgtspējīgas attīstības pirmsākumi. Eiropas iesaistīšanās ar pilsonisko sabiedrību ārējo attiecību jomā”,
- ņemot vērā ES Rīcības kodeksu attiecībā uz papildināmību un darba dalīšanu attīstības politikā ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Padomes 2014. gada 19. maija secinājumus par tiesībās balstītu pieeju sadarbībai attīstības jomā, ietverot visas cilvēktiesības ⁽²⁾,
- ņemot vērā Globālo Eiropas Savienības ārpolitikas un drošības politikas stratēģiju, kas publicēta 2016. gada jūnijā ⁽³⁾,
- ņemot vērā ANO Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām (UNCPRD), ko ES parakstīja un ratificēja 2011. gadā, un ANO noslēguma apsvērumus par UNCPRD īstenošanu,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu “Tirdzniecība visiem. Ceļā uz atbildīgāku tirdzniecības un ieguldījumu politiku” (COM(2015)0497),
- ņemot vērā ES Dzimumu līdztiesības rīcības plānu 2016.–2020. gadam un Rīcības plānu cilvēktiesību un demokrātijas jomā (2015.–2019. gadam),
- ņemot vērā iepriekšējās rezolūcijas, jo īpaši 2005. gada 17. novembra rezolūciju par priekšlikumu Padomes, Eiropas Parlamenta un Komisijas kopīgajai deklarācijai par Eiropas Savienības attīstības politiku “Eiropas konsenss” ⁽⁴⁾, 2011. gada 5. jūlija rezolūciju par ES attīstības politikas ietekmes palielināšanu ⁽⁵⁾, 2013. gada 11. decembra rezolūciju par ES līdzekļu devēju koordināciju attīstības palīdzības jomā ⁽⁶⁾, 2014. gada 25. novembra rezolūciju par ES un globālo regulējumu attīstības jomā pēc 2015. gada ⁽⁷⁾, 2015. gada 19. maija rezolūciju par attīstības finansēšanu ⁽⁸⁾, 2015. gada 8. jūlija rezolūciju par izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un nodokļu nemaksāšanu kā sarežģītiem jautājumiem, kas risināmi saistībā ar pārvaldību, sociālo aizsardzību un attīstību jaunattīstības valstīs ⁽⁹⁾, 2016. gada 14. aprīļa rezolūciju par privāto sektoru un attīstību ⁽¹⁰⁾, 2016. gada 12. maija rezolūciju par turpmākajiem pasākumiem un pašreizējo stāvokli saistībā ar ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam ⁽¹¹⁾, 2016. gada 7. jūnija rezolūciju par ES 2015. gada ziņojumu par politikas saskaņotību attīstībai ⁽¹²⁾ un 2016. gada 22. novembra rezolūciju par attīstības sadarbības efektivitātes palielināšanu ⁽¹³⁾,
- ņemot vērā Komisijas dienestu kopējo darba dokumentu “*Gender Equality and Women’s Empowerment: Transforming the Lives of Girls and Women through EU External Relations 2016-2020*” (Dzimumu līdztiesība un pilnvērtīgu iespēju nodrošināšana sievietēm. Meiteņu un sieviešu dzīves pārveidošana ar ES ārējo attiecību starpniecību 2016.–2020. gadā) (SWD(2015)0182) un Padomes 2015. gada 26. oktobra secinājumus, kuros ir atbalstīts attiecīgais Dzimumu līdztiesības rīcības plāns 2016.–2020. gadam,

⁽¹⁾ Padomes secinājumi, 15.5.2007.
⁽²⁾ Padomes secinājumi, 19.5.2014.
⁽³⁾ Padomes dokuments 10715/16.
⁽⁴⁾ OV C 280 E, 18.11.2006., 484. lpp.
⁽⁵⁾ OV C 33 E, 5.2.2013., 77. lpp.
⁽⁶⁾ OV C 468, 15.12.2016., 73. lpp.
⁽⁷⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2014)0059.
⁽⁸⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0196.
⁽⁹⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0265.
⁽¹⁰⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0137.
⁽¹¹⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0224.
⁽¹²⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0246.
⁽¹³⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0437.

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

- ņemot vērā jauno Rīcības plānu par dzimumu līdztiesību un pilnvērtīgu iespēju nodrošināšanu sievietēm — meiteņu un sieviešu dzīves pārveidošana ar ES ārējo attiecību starpniecību (2016.–2020. gadam),
 - ņemot vērā 2016. gada 5. jūlija rezolūciju par jaunu progresīvu un inovatīvu turpmāko stratēģiju tirdzniecības un ieguldījumu jomā ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā ANO Konvenciju par bērna tiesībām un tās četrus pamatprincipus, proti, nediskrimināciju (2. pants), bērna intereses (3. pants), izdzīvošanu, attīstību un aizsardzību (6. pants) un līdzdalību (12. pants),
 - ņemot vērā tā Ārlietu komitejas un Attīstības komitejas gaidāmo ziņojumu par bēgļu un migrantu pārvietošanās jautājumu risināšanu: ES ārējās darbības nozīmi (2015/2342(INI) un tā 2016. gada 22. novembra rezolūciju par attīstības sadarbības efektivitātes palielināšanu ⁽²⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Attīstības komitejas ziņojumu (A8-0020/2017),
- A. tā kā ir pienācis laiks pārskatīt Eiropas Konsensu attīstības jomā, ņemot vērā izmaiņas ārējā satvarā, tostarp to, ka ir pieņemta Ilgtspējīgas attīstības programma 2030. gadam un ilgtspējīgas attīstības mērķi (IAM), Parīzes COP 21 nolīgums par klimata pārmaiņām, Sendai pamatprogramma katastrofu riska mazināšanai, Adisabebas rīcības plāns par finansējumu attīstībai un Pasaules mēroga partnerība efektīvai attīstības sadarbībai un ka ir parādījušies jauni vai saasinājušies jau pastāvošie pasaules mērogā risināmie jautājumi, piemēram, klimata pārmaiņas, migrācijas konteksts, ir notikusi lielāka diversifikācija attiecībā uz jaunattīstības valstīm ar dažādām un īpašām attīstības vajadzībām, jauniem līdzekļu devējiem un jauniem pasaules mēroga dalībniekiem, ir samazinājusies pilsoniskās sabiedrības organizāciju telpa, kā arī ir notikušas ES iekšējās izmaiņas, tostarp izmaiņas, kas izriet no Lisabonas līguma, Pārmaiņu programmas un Globālas ES ārpolitikas un drošības politikas stratēģijas;
- B. tā kā vispārējā Ilgtspējīgas attīstības programma 2030. gadam un savstarpēji saistītie IAM paredz panākt ilgtspējīgu attīstību planētas robežās, veidojot partnerības, kuras centrā izvirza cilvēkus, nodrošinot viņiem tādas svarīgas resursus kā pārtika, ūdens un sanitārija, veselības aprūpe, enerģija, izglītība un nodarbinātības iespējas un sekmējot mieru, tiesiskumu un labklājību visiem; tā kā ir jāīsteno pasākumi atbilstīgi principiem par valsts līdzdalību, iekļaujošām attīstības partnerībām, koncentrēšanos uz rezultātiem, pārredzamību un pārskatatbildību; tā kā uz tiesībām balstīta pieeja ir ilgtspējīgas attīstības priekšnoteikums saskaņā ar ANO Rezolūciju 41/128, kurā tiesības uz attīstību ir noteiktas kā neatņemamas cilvēktiesības;
- C. tā kā LESD 208. pantā ir noteikts, ka “Savienības un dalībvalstu politika attiecībā uz sadarbību attīstības jomā viena otru papildina un stiprina”;
- D. tā kā klimata pārmaiņas ir parādība, kas ir steidzami jārisina, jo lielākā mērā tā skar trūcīgās un neaizsargātākās valstis;
- E. tā kā trīs ceturtdaļas pasaules trūcīgo cilvēku dzīvo valstīs ar vidējiem ienākumiem (MIC); tā kā MIC nav viendabīga grupa, jo tai ir ļoti dažādas vajadzības un problēmas, un tā kā ES sadarbībai attīstības jomā tādēļ ir jābūt pietiekami diferencētai;
- F. tā kā, lai panāktu Līgumos paredzēto politiski saskaņoto pieeju attīstības jomā, ES, rīkojoties citās politikas jomās, kas, visticamāk, skar jaunattīstības valstis, ir jāņem vērā attīstības sadarbības mērķi; tā kā tādēļ ir jāformulē un jāīsteno cieši saistītas politikas jomas, piemēram, tirdzniecība, drošība, migrācija, humānā palīdzība un attīstība, lai tās cita citu pastiprinātu;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0299.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0437.

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

- G. tā kā migrācija ir kļuvusi par aizvien aktuālāku jautājumu — pasaulē ir piespiedu kārtā pārvietoti 65 miljoni cilvēku; tā kā lielākā daļa bēgļu dzīvo jaunattīstības valstīs; tā kā valsts neaizsargātība, nestabilitāte, kari, cilvēktiesību pārkāpumi, dziļa nabadzība un izredžu trūkums ir daži no galvenajiem cēloņiem, kādēļ cilvēki pamet savas mājas; tā kā pēdējos gados uz ES ir migrējuši vai atbēguši miljoniem cilvēku;
- H. tā kā var uzskatīt, ka ar dažiem nesen iesniegtajiem priekšlikumiem Komisija cenšas pārorientēt attīstības politiku, ņemot vērā jauno migrācijas pārvaldības situāciju, lai īstenotu ES prioritātes, kuras nereti ir īstermiņa prioritātes; tā kā attīstības palīdzībai nevajadzētu būt atkarīgai no saņēmējvalstu sadarbības migrācijas jautājumos; tā kā tādi fondi kā ES Ārkārtas trasta fonds Āfrikai un ES ārējo investīciju plāns ir izveidoti, lai reaģētu uz neseno migrācijas krīzēm ES; tā kā ES attīstības sadarbības politikas galvenajam mērķim ir jābūt nabadzības samazināšanai un tās izskaušanai ilgtermiņā un tā kā šai politikai ir jābalstās uz attīstības efektivitātes principiem;
- I. tā kā veselība un izglītība ir svarīgākie ilgtspējīgas attīstības veicinātāji; tā kā tādēļ ilgtspējīgas attīstības programmā 2030. gadam un IAM ir izteikti uzsvērts ieguldījums, kas nodrošina vispārēju piekļu veselībai un izglītībai, un tam būtu jānodrošina pietiekami resursi, lai panāktu plašāku ietekmi citās nozarēs;
- J. tā kā mazie un vidējie uzņēmumi (MVU) un mikrouzņēmumi veido pasaules ekonomikas pamatu, būtisku daļu no jaunattīstības valstu ekonomikas un kopā ar labi funkcionējošu publisko sektoru ir izšķiroši svarīgi ekonomikas, sociālās un kultūras attīstības veicināšanā; tā kā MVU piekļuve kapitālam nereti ir ierobežota, it sevišķi jaunattīstības valstīs;
- K. tā kā vairāk nekā puse pasaules iedzīvotāju pašlaik dzīvo pilsētās un tā kā tiek prognozēts, ka šis īpatsvars līdz 2050. gadam sasniegs divas trešdaļas, aptuveni 90 % pilsētu izaugsmes norisinoties Āfrikā un Āzijā; tā kā šī tendences pastiprina nepieciešamību panākt pilsētu ilgtspējīgu attīstību; tā kā pilsētu drošība daudzās jaunattīstības valstīs kļūst par aizvien sarežģītāku problēmu;
- L. tā kā okeāniem ir svarīga nozīme bioloģiskās daudzveidības, nodrošinājuma ar pārtiku, enerģijas, darbvietu un izaugsmes jomā, taču jūras resursus apdraud klimata pārmaiņas, pārmērīga izmantošana un neilgtspējīga apsaimniekošana;
- M. tā kā atmežošana un mežu degradācija noplicina ekosistēmas un būtiski veicina klimata pārmaiņas;
- N. tā kā ES attīstības politika ir svarīgs papildinājums dalībvalstu attīstības politikas nostādņēm, kurām būtu jākoncentrējas uz salīdzinošās priekšrocības jomām un veidiem, kuros ES kā organizācijas globālā nozīme var veicināt attīstības politikas mērķu sasniegšanu;
- O. tā kā attīstības politika ir ārkārtīgi būtisks ES ārpolitikas aspekts; tā kā Savienība ir lielākais attīstības līdzekļu devējs pasaulē un kopā ar savām dalībvalstīm nodrošina vairāk nekā pusi no pasaules oficiālās attīstības palīdzības;
- P. tā kā pasaulē pieaug labklājības un ienākumu līmeņu nevienlīdzība; tā kā šī tendence var iedragāt sociālo kohēziju un palielināt diskrimināciju, politisko nestabilitāti un nemierus; tā kā tādēļ iekšzemes resursu mobilizēšana ir veids, kā īstenot ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam, un ir dzīvotspējīga stratēģija, kā ilgtermiņā pārtraukt atkarību no ārvalstu palīdzības,
1. uzsver to, ka Eiropas Konsensam attīstības jomā ir liela nozīme, nodrošinot vienotu un saskaņotu nostāju gan ES, gan dalībvalstu līmenī attiecībā uz attīstības politikas mērķiem, vērtībām, principiem un galvenajiem aspektiem, tostarp šīs politikas īstenošanu; uzskata, ka, pārskatot Konsensu, ir jāsauglabā tā tiesību kopums un jo īpaši holistiskā pieeja un skaidri noteiktais primārais mērķis — cīņa pret nabadzību un nabadzības izskaušana ilgtermiņā; turklāt uzskata, ka kā mērķis ir jānosaka arī nevienlīdzības risināšana, kā noteikts IAM; atgādina, ka dalībvalstu un ES līmeņa attīstības politikas nostādņēm būtu vienai otra jāstiprina un jāpapildina;

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

2. brīdina pret oficiālās attīstības palīdzības (OAP) kritēriju paplašināšanu, lai segtu arī tādus izdevumus, kuri nav tieši saistīti ar iepriekš minētajiem mērķiem; uzsver, ka visām OAP reformām ir jābūt vērstām uz attīstības ietekmes palielināšanu;
3. atzīst, ka ir svarīga skaidra Eiropas ārējā stratēģija, kas liek saskaņot politikas nostādnes, jo īpaši miera un drošības, migrācijas, tirdzniecības, vides un klimata pārmaiņu, humānās palīdzības un attīstības sadarbības jomā; tomēr atkārtoti norāda, ka mērķi attīstības jomā ir mērķi paši par sevi; atgādina par Līgumos paredzēto pienākumu, kas noteikts LESD 208. pantā, proti, to, ka "politikā, kas var iespaidot jaunattīstības valstis, Savienība ievēro mērķus, kas noteikti sadarbībai attīstības jomā"; īpaši uzsver, ka Parlaments var pieņemt tikai spēcīgu attīstības politikas koncepciju, kura balstās uz LESD pienākumiem un ir pirmām kārtām vēsta uz cīņu pret nabadzību; atgādina par ES ārējās darbības principiem saskaņā ar Līgums par Eiropas Savienību 21. panta 1. punktu, proti, demokrātiju, tiesiskumu, cilvēktiesību un pamatbrīvību universālumu un nedalāmību, cilvēka cieņas ievērošanu, līdztiesības un solidaritātes principu, kā arī ANO Statūtu un starptautisko tiesību principu ievērošanu;
4. saskaņā ar Lisabonas līgumu apraksta attīstības politiku kā cīņu par CIĒŅU, izskaužot NABADZĪBU;

ES attīstības mērķi, vērtības un principi

5. prasa IAM, Ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam un ilgtspējīgas attīstības ekonomiskos, sociālos un vides aspektus horizontāli iekļaut visās iekšējās un ārējās ES politikas nostādnēs un izmantot par Konsensa pamatu, atzīstot būtiskās savstarpējās saistības starp tā mērķiem un uzdevumiem; prasa nodrošināt, lai cīņa pret nabadzību un nabadzības izskaušana ilgtermiņā arī turpmāk ir ES attīstības politikas galvenais un primārais mērķis, īpašu uzmanību pievēršot atstumtākajām grupām un cenšoties nevienu neatstāt novārtā; uzsver, cik svarīga ir nabadzības definēšana saskaņā ar Konsensa definīciju un Pārmaiņu programmu, un saskaņā ar Lisabonas līgumu;
6. uzsver, ka Ilgtspējīgas attīstības programmai 2030. gadam ir raksturīgs universālums un mainīgums; tādēļ uzsver, ka attīstītās un jaunattīstības valstīs ir kopīgi atbildīgas par IAM sasniegšanu un ka ES IAM stratēģijai ir jāietver gan iekšpolitikas, gan ārpolitikas nostādņu un apņemšanos saskaņots kopums, kurā ir jābūt attīstības politikas instrumentu pilnam kopumam;
7. pieprasa, lai attīstības politika konsekventāk atspoguļotu Savienības orientēšanos uz nestabilām valstīm, jauniešu bezdarbu, sievietēm un meitenēm, kas pakļautas ar dzimumu saistītai vardarbībai un kaitīgai praksei vai atrodas konflikta situācijās, un atgādina par ES apņemšanos vismaz 20 % no savas OAP piešķirt sociālajai iekļaušanai un humānajai attīstībai;
8. uzsver, ka izglītība ir panākumu atslēga, lai attīstītu pašpietiekamas sabiedrības; prasa ES izveidot saikni starp kvalitatīvu izglītību, tehniskajām mācībām un arodmačībām un sadarbību ar rūpniecību, jo tas ir jauniešu nodarbināmības un kvalificētu darbvietu pieejamības būtisks priekšnoteikums; uzskata, ka saistībā gan ar bērnu attīstību, gan aizsardzību ārkārtas un krīzes situācijās ir ļoti svarīgi risināt tieši jautājumu par piekļuvi izglītībai;
9. uzsver, ka sistēmiski faktori, tostarp dzimumu nelīdztiesība, politikas šķēršļi un spēku nelīdzsvarotība, ietekmē veselību un ka ir ļoti svarīgi nodrošināt vienlīdzīgu piekļuvi kvalitatīviem veselības aprūpes pakalpojumiem, ko sniedz prasmīgi, kvalificēti un kompetenti veselības aprūpes darbinieki; uzsver, ka tādēļ ar jauno Konsensu būtu jāveicina ieguldījumi svarīgākajos veselības aprūpes darbiniekos un viņu tiesību nostiprināšanā, jo viņiem ir izšķiroša nozīme, nodrošinot veselības aprūpes pakalpojumu pieejamību tālākos, trūcīgos, nepietiekami apkalpotos un konflikta apgabalos; uzsver, ka jaunu veselības tehnoloģiju pētniecības un izstrādes veicināšanai, lai risinātu jaunus ar veselību saistītus apdraudējumus, piemēram, epidēmijas un rezistenci pret antimikrobiāliem līdzekļiem, ir ļoti svarīga nozīme IAM sasniegšanā;
10. prasa, lai ES joprojām izrādītu spēcīgu apņemšanos veicināt uz noteikumiem balstītu globālo pārvaldību un jo īpaši Pasaules mēroga partnerību attīstības sadarbībai;
11. uzsver, ka ES attīstības politikā kā horizontāli mērķi ir jāietver nevienlīdzības apkarošana valstīs un starp tām, diskriminācijas, it sevišķi dzimuma dēļ, netaisnības un konfliktu apkarošana, miera, līdzdalības demokrātijas, labas pārvaldības, tiesiskuma un cilvēktiesību, iekļaujošu sabiedrību un ilgtspējīgas izaugsmes veicināšana, kā arī jautājuma par pielāgošanos klimata pārmaiņām un klimata pārmaiņu mazināšanu risināšana; prasa Ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam koordinēti un saskaņoti īstenot kā vienu veselumu kopā ar Parīzes klimata nolīgumu, tostarp attiecībā uz

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

nepieciešamību steidzami novērst plaisu starp pastāvošajām vajadzībām, lai ierobežotu globālo sasilšanu un palielinātu darbu pie pielāgošanās, kā arī palielinātu finansējumu šim darbam; atgādina par ES apņemšanos piešķirt 20 % no 2014.–2020. gada budžeta (aptuveni EUR 180 miljardi) centieniem apkarot klimata pārmaiņas, tostarp ar savu ārpolitikas un attīstības politikas nostādņu starpniecību;

12. uzsver, ka attīstības sadarbība var izrietēt no iekļautības, uzticēšanās un inovācijām, ko ievēro visi partneri, izmantojot valsts stratēģijas un valstu rezultātu satvarus;

13. atzīst to, ka īpaša nozīme ir labai pārvaldībai kā ilgtspējīgas attīstības dimensijai; prasa ES nostiprināt līdzsvaru starp ekonomikas jomu, sociālo jomu un vides jomu, atbalstot vispusīgas valstu ilgtspējīgas attīstības stratēģijas, kā arī atbalstot labas pārvaldības pareizos mehānismus un procesus, galveno uzmanību pievēršot pilsoniskās sabiedrības līdzdalībai; uzsver administratīvo un fiskālās decentralizācijas reformu nozīmi labas pārvaldības veicināšanā vietējā līmenī saskaņā ar subsidiaritātes principu;

14. prasa, lai ES attīstības sadarbība mudinātu partnervalstis lokalizēt globālos IAM, apspriežoties ar valsts un vietējo pilsonisko sabiedrību, lai IAM integrētu šajā kontekstā svarīgos valsts un vietējos mērķos, kuru pamatā ir valstu attīstības stratēģijas, programmas un budžeti; prasa ES un tās dalībvalstīm mudināt savas partnervalstis IAM uzraudzības procesā ietvert arī atstumto kopienu paustos viedokļus un veicināt konkrētus mehānismus, kas to ļauj īstenot atbilstīgi principam, kas paredz, ka neviens nedrīkst tikt atstāts novārtā;

15. prasa, lai arī turpmāk ES attīstības politikā prioritāte tiek piešķirta atbalsta sniegšanai vismazāk attīstītajām valstīm (VAV) un valstīm ar zemiem ienākumiem (LIC), kā arī mazo salu jaunattīstības valstīm (SIDS), vienlaikus pievēršoties atšķirīgajām un īpašajām vajadzībām, kādas ir valstīm ar vidējiem ienākumiem (MIC), kurās dzīvo lielākā daļa pasaules trūcīgo iedzīvotāju, kā noteikts Adisabebas rīcības plānā un pilnībā ievērojot diferenciācijas principu; prasa integrēt teritoriālu pieeju attīstībai, lai vietējām un reģionālajām valdībām sniegtu lielākas iespējas un lai labāk risinātu nevienlīdzības starp valstīm;

16. uzsver demokrātiskas līdzdalības principu, ar kuru saskaņā jaunattīstības valstīm tiek uzticēta galvenā atbildība par savu attīstību, bet kurš arī rada iespēju valstu parlamentiem un politiskajām partijām, reģionālajām un vietējām varas iestādēm, pilsoniskajai sabiedrībai un citām ieinteresētajām personām pilnībā veikt savus attiecīgos pienākumus kopā ar valstu valdībām un aktīvi piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā; šajā saistībā uzsver, ka ir svarīgi uzlabot augšupēju un lejupēju pārskatbilstību, lai labāk reaģētu uz vietējām vajadzībām un sekmētu iedzīvotāju demokrātisku līdzdalību;

17. prasa ES turpināt atbalstīt un palielināt atbalstu spēju veidošanai un decentralizācijas procesiem vietējā un reģionālā līmenī, lai vietējām un reģionālajām valdībām sniegtu iespējas un lai tās padarītu pārredzamākas un pārskatbīdīgākas, jo tādejādi tās spēs labāk nodrošināt savu iedzīvotāju vajadzības un prasības;

18. saskaņā ar partnerības principu prasa nodrošināt kopīgu pārskatbilstību attiecībā uz visām kopīgajām darbībām veicinot maksimāli augstu pārredzamības līmeni; prasa ES un tās dalībvalstīm sekmēt valstu parlamentu, vietējo un reģionālo valdību un pilsoniskās sabiedrības spēcīgāku nozīmi politiskajā un budžeta pārraudzībā un demokrātiskās pārbaudēs; prasa ar visiem līdzekļiem un visos politikas līmeņos kopīgi apkarot korupciju un nesodāmību;

19. prasa, lai ES un partnervalstu/partnerreģionu politiskais dialogs tiktu izmantots kā centrālais vadmotīvs ES attīstības sadarbībā un lai šādos dialogos galvenā uzmanība tiktu pievērsta kopīgajām vērtībām un tam, kā tās sekmēt; prasa nodrošināt parlamentu un pilsoniskās sabiedrības turpmāku iesaisti politiskajos dialogos;

20. uzsver plurālistiskas un iekļaujošas demokrātijas nozīmi un prasa ES visās savās darbībās veicināt vienlīdzīgu konkurences apstākļus politiskajām partijām un dinamiskai pilsoniskajai sabiedrībai, tostarp ar spēju veidošanu un dialogiem ar partnervalstīm, lai nodrošinātu pietiekamu pilsoniskās sabiedrības telpu ar iedzīvotāju virzītiem un līdzdalības uzraudzības un pārskatbilstības mehānismiem vietējā, valsts un reģionālā līmenī un lai nodrošinātu pilsoniskās sabiedrības organizāciju iesaisti attīstības politikas nostādņu izstrādē, īstenošanā, uzraudzībā, pārskatīšanā un pārskatbīdībā; prasa ES atzīt, ka apspriešanās ar pilsonisko sabiedrību ir ļoti svarīgs faktors sekmīgu rezultātu gūšanai visās plānošanas nozarēs, lai panāktu iekļaujošu pārvaldību

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

21. atzīst pilsoniskās sabiedrības nozīmi sabiedrības informētības vairošanā un IAM risināšanā valsts un pasaules līmenī, pateicoties pasaules mēroga pilsoniskuma izglītībai un informētības vairošanai;

22. prasa, lai sieviešu un vīriešu līdztiesības veicināšana un sieviešu un meiteņu tiesību nostiprināšana un tiesību veicināšana būtu gan atsevišķs, gan horizontāls ES attīstības politikas mērķis atbilstīgi ES Dzimumu līdztiesības rīcības plānam un Ilgtspējīgas attīstības programmai 2030. gadam, kā noteikts Padomes 2015. gada 26. maija secinājumos par sieviešu un vīriešu līdztiesību attīstības kontekstā; prasa īstenot īpašu, politikas virzītu rīcību, lai risinātu problēmas šajā jomā; prasa, lai ES turpinātu īstenot centienus, ar kuriem tiek sekmēta sieviešu un gados jaunu cilvēku kā attīstības un pārmaiņu veicinātāju svarīgā nozīme; šajā saistībā uzsver, ka dzimumu līdztiesība ietver meitenes, zēnus, sievietes un vīriešus visās vecuma grupās un ka programmās būtu jāveicina vienlīdzīga līdzdalība, kā arī jāsekmē tiesības un pakalpojumi, it sevišķi saistībā ar piekļuvi izglītībai un reproduktīvās veselības un veselības aprūpei bez diskriminācijas dzimtes identitātes vai seksuālās orientācijas dēļ;

23. vērš uzmanību uz to, ka ir jāsekmē, jāaizsargā un jānodrošina visas cilvēktiesības; uzsver, ka sieviešu un meiteņu tiesību, kā arī seksuālās un reproduktīvās veselības un tiesību nodrošināšana un visu veidu seksuālās un uz dzimumu balstītās vardarbības un diskriminācijas, tostarp kaitīgas prakses pret bērniem, laulību agrīnā vecumā un piespiedu laulību un sieviešu dzimumorgānu kroplēšanas, izskaušana ir būtiski aspekti cilvēktiesību īstenošanai; uzsver, ka ir jānodrošina vispārēja piekļuve cenas ziņā pieejamai, vispusīgai un kvalitatīvai informācijai un izglītībai par seksuālo un reproduktīvo veselību un ģimenes plānošanas pakalpojumiem; prasa īstenot papildu pasākumus, lai pastiprinātu centienus dzimumu līdztiesības un sieviešu tiesību nostiprināšanas panākšanā, padziļinot daudzpusējas ieinteresēto personu partnerības, nostiprinot spējas budžeta izstrādē un plānošanā ievērot dzimumu līdztiesības principu un nodrošinot sieviešu organizāciju līdzdalību;

24. prasa izstrādāt īpašas ES attīstības stratēģijas, lai labāk sasniegtu, aizsargātu un atbalstītu tādas neaizsargātas un atstumtas iedzīvotāju grupas kā sievietes un bērni, lesbietes, geji, biseksuāļi, transpersonas un interseksuāļi (*LGTBI*), veci cilvēki, cilvēki ar invaliditāti, mazie ražotāji, kooperatīvi un lingvistiskas un etniskas mazākumtautības un pirmiedzīvotāji un piedāvātu tām tādas pašas iespējas un tiesības kā citiem cilvēkiem saskaņā ar principu, kas paredz, ka neviens nedrīkst tikt atstāts novārtā;

25. atkārti ES apņemšanos ieguldīt bērnu un gados jaunu cilvēku attīstībā, uzlabojot ziņojumu sniegšanu par attīstības sadarbību un vietējiem resursiem, kas ir vērsti uz bērniem, un nostiprināt gados jaunu cilvēku spējas piedalīties pārskatbīdības procesos;

26. prasa palīdzēt nestabilām un konfliktu skartām valstīm piekļūt resursiem un partnerībām, kas ir vajadzīgas, lai sasniegtu attīstības prioritātes, un veicināt mācīšanos no līdzbiedriem starp šīm valstīm, kā arī uzlabot iesaisti attīstības, miera veidošanas, drošības un humānās palīdzības partneru vidū un centienos;

27. uzsver to, ka joprojām ir svarīgi pašreizējā Eiropas Konsensa nodaļā "Humānā attīstība" noteiktie mērķi; uzsver, ka šie mērķi ir jāsasaista ar IAM un ka veselības aprūpes sistēmas horizontālai nostiprināšanai (izņemot atbalstu konkrētu slimību vertikālajām programmām) ir jābūt veselības aprūpes attīstības plānošanas centrā, kas nostiprinās arī izturētspēju tādu veselības krīžu gadījumā kā Ebola vīrusa uzliesmojums Rietumāfrikā 2013.–2014. gadā, kā arī ka ir jānodrošina pamattiesības uz vispārēju veselības aprūpi, kā noteikts Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas (*UDHR*) 25. pantā un Pasaules Veselības organizācijas (*PVO*) Konstitūcijā; atgādina, ka *LESD* 168. pantā ir noteikts, ka, nosakot un īstenojot visu Savienības politiku un darbību, ir jānodrošina augsts cilvēku veselības aizsardzības līmenis; šajā saistībā prasa izstrādāt saskaņotāku zāļu inovācijas un attīstības politiku, kas nodrošina zāļu pieejamību ikvienam;

28. norāda, ka — ņemot vērā iedzīvotāju skaita pieaugumu, jo īpaši Āfrikā un VAV, un to, ka no 21 valsts, kur reģistrēta vislielākā auglība, 19 valstis atrodas Āfrikā — Nigērija ir valsts ar pasaulē visstraujāk augošo iedzīvotāju skaitu un ka ir sagaidāms, ka līdz 2050. gadam vairāk nekā puse no iedzīvotāju skaita pieauguma būs vērojama Āfrikā, kas rada problēmu ilgtspējīgas attīstības jomā, un ka ES attīstības sadarbībā lielāks uzsvars būtu jāliek uz programmām, kurās šis temats tiek aplūkots;

29. atzinīgi vērtē to, ka nodrošinājums ar pārtiku un uzturu jaunajā globālajā attīstības regulējumā ir iekļauts kā prioritāte un ka bada novēršana, pārtikas nodrošinājuma panākšana, labāks uzturs un ilgtspējīgas lauksaimniecības veicināšana ir iekļauti kā atsevišķs mērķis; atzīst, ka bads un nabadzība nav negadījums un ka to izraisa sociālais un ekonomiskais netaisnīgums un nevienlīdzība visos līmeņos; atkārti, ka Konsensā būtu jāuzsver, ka ES joprojām atbalsta

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

integrētas, starpnozaru pieejas, kas nostiprina spēju vietējā līmenī ražot daudzveidīgu pārtiku un ietver ar uzturu saistītas un uzturu ietekmējošas intervences, kuras ir nepārprotami vērstas uz dzimumu nelīdztiesību;

30. uzstāj, ka ir vajadzīgi pārskatatbildības mehānismi attiecībā uz IAM un 0,7 % OAP/nacionālā kopienākuma (NKI) uzraudzību un īstenošanu; prasa ES un tās dalībvalstīm iesniegt termiņu, kādā pakāpeniski sasniegt šos mērķus un uzdevumus, reizi gadā iesniedzot ziņojumu Eiropas Parlamentam;

31. uzsver, ka ir vajadzīgas daudznazaru, integrētas pieejas, lai efektīvi nostiprinātu izturētspēju, kas nozīmē, ka ir jāstrādā humānās palīdzības, katastrofu riska mazināšanas, sociālās aizsardzības, pielāgošanās klimata pārmaiņām, dabas resursu pārvaldības, konfliktu mazināšanas un citu attīstības darbību labākas integrēšanas virzienā; prasa ES un dalībvalstīm veicināt iekļaujošu pārvaldību, kuras ietvaros risina atstumtību un nevienlīdzību, kas noved pie neaizsargātības; atzīst, ka ir jānostiprina neaizsargāto iedzīvotāju tiesības pārvaldīt risku un piekļūt lēmumu pieņemšanas procesiem, kas ietekmē viņu nākotni;

32. uzsver kultūras nozīmi ilgtspējīgā humānajā, sociālajā un ekonomikas attīstībā un pieprasa ņemt vērā kultūras dimensiju kā solidaritātes, sadarbības un ES attīstības palīdzības politikas nostādņu pamataspektu; prasa sekmēt kultūru daudzveidību un atbalstīt kultūras politikas nostādnes, kā arī ņemt vērā vietējos apstākļus gadījumos, kad tas var palīdzēt sasniegt ilgtspējīgas attīstības veicināšanas mērķi;

33. norāda, ka tiek prognozēts, ka iedzīvotāju skaits pilsētās līdz 2050. gadam pieaugs par 2,5 miljardiem un ka aptuveni 90 % no šā pieauguma būs koncentrēti Āzijā un Āfrikā; atzīst problēmas, ko rada lielpilsētu straujā izaugsme, kā arī problēmas, kuras šis fenomens rada sabiedrības un vides ilgtspējai; prasa panākt līdzsvarotu reģionālo attīstību un atgādina, ka saimnieciskās darbības nostiprināšana lauku apgabalos, mazākās pilsētās un mazpilsētās samazina motivāciju pārcelties uz lielpilsētām, tādējādi atvieglojot nekontrolētas urbanizācijas un migrācijas radītās problēmas;

Diferenciācija

34. uzsver — lai ES attīstības stratēģija būtu efektīva, ES, izmantojot valstu budžetus, ir jāveicina taisnīgs labklājības sadalījums jaunattīstības valstīs, t. i., gan valstu iekšienē, gan starp valstīm; uzsver, ka, sniedzot Eiropas attīstības palīdzību, būtu pirmām kārtām jānodrošina diferenciācija, ņemot vērā atsevišķu valstu stāvokli un attīstības vajadzības, nevis pamatojoties tikai uz mikroekonomikas rādītājiem vai politiskiem apsvērumiem;

35. uzsver, ka ES attīstības sadarbība būtu jāīsteno tā, lai risinātu svarīgākās vajadzības un censtos panākt maksimāli lielu ietekmi gan īstermiņā, gan ilgtermiņā; uzsver, ka ir vajadzīgas pielāgotas un vietējā līmenī plānotas un izstrādātas attīstības stratēģijas, lai ņemtu vērā īpašās problēmas, ar kurām saskaras atsevišķas valstis vai valstu grupas, piemēram, *SIDS*, nestabilas valstis un sauszemes ieskautās jaunattīstības valstis (*LLDC*);

36. prasa sadarbībā ar *MIC* izstrādāt konkrētas stratēģijas, lai nostiprinātu šo valstu panākto progresu un cīnītos pret nevienlīdzību, atstumtību, diskrimināciju un nabadzību, it sevišķi sekmējot taisnīgas un progresīvu nodokļu sistēmas, un vienlaikus uzsver, ka *MIC* nav viendabīga valstu grupa un tāpēc katrai valstij ir īpašas vajadzības, kas jārisina ar pielāgotām politikas nostādņām; uzsver, ka ir pakāpeniski jāpārtrauc finansiālās palīdzības sniegšana *MIC* un jākoncentrē uzmanība uz citiem sadarbības veidiem, piemēram, tehnisko palīdzību, rūpnieciskās zinātnes un zināšanu apmaiņu, partnerībām publiskajā sektorā (kas var atbalstīt tādus globālus sabiedrisko ieguvumus kā zinātne, tehnoloģijas un inovācijas), labākās prakses apmaiņu un reģionālās, jaunattīstības valstu un trīspusējās sadarbības veicināšanu; uzsver, ka ir svarīgi tādi alternatīvi finansējuma avoti kā iekšzemes ieņēmumu mobilizēšana, nekoncesionāli vai nelielas koncesijas aizdevumi, sadarbība tehniskos, ar nodokļiem, tirdzniecību un pētniecību saistītos jautājumos un publiskā un privātā sektora partnerības;

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

Attīstības efektivitāte un finansēšana

Attīstības efektivitāte

37. prasa ES un tās dalībvalstīm vadīt attīstības jomas dalībniekus un no jauna apņemties pilnībā īstenot efektīvas attīstības sadarbības principus, prioritāti piešķirot mehānismiem, rīkiem un instrumentiem, kas ļauj lielākam resursu daudzumam nonākt pie galīgajiem saņēmējiem, proti, valsts atbildībai par savas attīstības prioritātēm, saskaņošanai ar partnervalstu valsts attīstības stratēģijām un sistēmām, orientācijai uz rezultātiem, pārredzamībai, kopīgai pārskatbildībai un visu ieinteresēto personu demokrātiskai iekļautībai; uzsver, ka ir svarīgi nostiprināt ES centienus padarīt attīstības sadarbību pēc iespējas efektīvāku, lai palīdzētu sasniegt ilgtspējīgas attīstības programmā 2030. gadam noteiktos vērienīgos mērķus un uzdevumus un maksimāli labi izmantotu publiskos un privātos resursus attīstībai; prasa jaunajā ES Konsensā attīstības jomā skaidri atsaukties uz attīstības efektivitātes principiem;

38. atkārto, ka ir svarīgi palielināt Eiropas sabiedrības izpratni un aktīvu līdzdalību nozīmīgās attīstības debatēs un centienos pasaules mērogā izskaust nabadzību un veicināt ilgtspējīgu attīstību; šajā nolūkā uzsver, ka neformālai attīstības izglītībai un informētības vairošanai, tostarp turpinot un paplašinot programmu "Izglītības un izpratnes veicināšana attīstības jomā" (DEAR), arī turpmāk ir jābūt ES un dalībvalstu attīstības politikas nostādņu neatņemamai daļai;

39. uzskata, ka finansējuma un birokrātisku procedūru vienkāršošana var palīdzēt uzlabot efektivitāti; prasa ieviest ES reformu, lai paātrinātu īstenošanu (kā jau aplūkots 2005. gada Eiropas Konsensa 122. punktā), kas pievēršas jautājumam par nepieciešamību pārskatīt atlases procedūras, vairāk orientējoties uz pieteikuma iesniedzēju identitāti, zinātību, pieredzi, darbības rādītājiem un uzticamību attiecīgajā jomā (nevis tikai uz oficiālajām atbilstības prasībām);

40. atkārto, ka ir svarīgi veidot spējas, lai uzlabotu iedzīvotāju, organizāciju, valdību un sabiedrību spēju pilnvērtīgi īstenot savus attiecīgos uzdevumus ilgtspējīgas attīstības stratēģiju izstrādē, īstenošanā, uzraudzībā un novērtēšanā;

41. atzinīgi vērtē panākto progresu, bet prasa ES un tās dalībvalstīm ieguldīt papildu centienus, lai paātrinātu kopīgas plānošanas un īstenošanas centienus un palielinātu to tvērumu nolūkā apvienot resursus, uzlabot darba sadali valstī, samazināt darījumu izmaksas, izvairīties no pārklāšanās un palīdzības sadrumstalotības, paaugstināt ES profilu vietējā līmenī un veicināt valstu atbildību par savām attīstības stratēģijām un par saskaņošanu ar partnervalstu prioritātēm; uzsver, ka ir svarīgi, lai kopīgas plānošanas procesu veiktu Eiropas ieinteresētās personas un lai tas būtu atvērts citiem līdzekļu devējiem tikai tādos gadījumos, kad to pamato vietējā situācija, bet nesamazinot Eiropas līdzdalību šajā procesā; prasa ES un tās dalībvalstīm turpināt koordinēt savas darbības ar citiem līdzekļu devējiem un organizācijām, piemēram, jaunajiem līdzekļu devējiem, pilsoniskās sabiedrības organizācijām, privātiem filantropiem, finanšu iestādēm un privātā sektora uzņēmumiem; ar bažām atzīmē, ka 2015. gada vidū tikai piecas ES dalībvalstis bija publicējušas Pusanas saistību īstenošanas plānus; mudina dalībvalstis publicēt savus īstenošanas plānus un reizi gadā ziņot par saviem centieniem attīstības efektivitātes jomā;

42. atgādina par savu pieprasījumu⁽¹⁾ kodificēt un nostiprināt mehānismus un praksi, lai nodrošinātu attīstības palīdzības labāku papildināmību un efektīvu koordināciju starp ES dalībvalstīm un iestādēm, paredzot skaidrus un izpildāmus noteikumus, ar kuriem nodrošināt demokrātisku vietējo līdzdalību, saskaņošanu, pielāgošanu valstu stratēģijām un sistēmām, līdzekļu prognozējamību, pārredzamību un savstarpēju pārskatbildību;

43. uzsver, ka attīstības efektivitātei vajadzētu būt vienam no galvenajiem ES attīstības politikas virzītājspēkiem; atgādina, ka tas ir atkarīgs ne tikai no līdzekļu devējiem, bet arī no efektīvām un atsaucīgām iestādēm, stabilām politikas nostādņēm, tiesiskuma, iekļaujošas demokrātiskas pārvaldības un aizsardzības pasākumiem pret korupciju jaunattīstības valstīs un nelikumīgām finanšu plūsmām starptautiskā līmenī;

44. atzīst vietējo un reģionālo valdību nozīmi attīstībā un it sevišķi decentralizētā sadarbībā starp Eiropas valstu un partnervalstu vietējām un reģionālajām valdībām, lai efektīvi un savstarpēji nostiprinātu spējas un vietējā līmenī īstenotu IAM;

⁽¹⁾ 2013. gada 11. decembra rezolūcija.

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

Attīstības finansēšana

45. atkārtoti norāda, ka ES attīstības politikas pamatā joprojām vajadzētu saglabāt OAP; atgādina par ES apņemšanos līdz 2030. gadam sasniegt izvirzīto mērķi, proti, atvēlēt OAP 0,7 % no NKI; uzsver, ka ir svarīgi, lai citas valstis — gan rūpnieciski attīstītās, gan jaunietekmes valstis — arī palielinātu savu ieguldījumu OAP; uzsver, ka OAP ir svarīga nozīme kā pārmaiņu katalizatoram un svirai, kas palīdz mobilizēt citus līdzekļus; atgādina par ES apņemšanos mobilizēt resursus rīcībai klimata politikas jomā jaunattīstības valstīs, lai sniegtu savu ieguldījumu attīstīto valstu mērķa sasniegšanā, proti, mobilizētu USD 100 miljardus gadā un saglabātu divkāršotu finansējumu bioloģiskajai daudzveidībai jaunattīstības valstīm;

46. prasa noteikt objektīvus un pārredzamus attīstības palīdzības līdzekļu piešķiršanas kritērijus gan dalībvalstu, gan ES līmenī; prasa šos kritērijus balstīt uz vajadzībām, ietekmes novērtējumiem un politiskās, sociālās un ekonomiskās darbības rādītājiem, lai nodrošinātu pēc iespējas efektīvāku līdzekļu izlietojumu; tomēr uzsver, ka šādu līdzekļu piešķiršanu nekādā gadījumā nedrīkst padarīt atkarīgu no darbības rādītājiem jomās, kas nav tieši saistītas ar attīstības mērķiem; uzsver, ka būtu jāstimulē un jāatbalsta labi darbības rādītāji kopīgi pieņemtu mērķu sasniegšanā; uzsver nodalītu, teritoriālā līmeņa datu nozīmi, lai labāk novērtētu OAP ietekmi;

47. atzīst, ka vispārējais budžeta atbalsts veicina valstu līdzdalību, saskaņošanu ar partnervalstu valsts attīstības stratēģijām, orientēšanos uz rezultātiem, pārredzamību un savstarpēju pārskatatbildību, bet uzsver, ka iespēja to sniegt būtu jāapsver tikai tādos gadījumos, kad tam ir atbilstoši apstākļi un ir ieviestas efektīvas kontroles sistēmas; norāda, ka budžeta atbalsts ir labākais veids, kā sekmēt patiesu politisko dialogu, kas noved pie tiesību nostiprināšanas un līdzdalības;

48. uzskata, ka, lai sasniegtu IAM, būs vajadzīgs ne tikai OAP un publiskajām politikas nostādņām paredzēts finansējums un darbības attīstības jomā; uzsver, ka ir nepieciešams gan iekšzemes, gan starptautisks, gan privāts, gan arī publisks finansējums un politikas nostādnes, kas sasaistītu publisku un privātu rīcību attīstības veicināšanas jomā un radītu izaugsmi un tās taisnīgai sadalei labvēlīgu vidi, izmantojot valstu budžetus;

49. atgādina, ka jaunattīstības valstis saskaras ar lieliem ierobežojumiem saistībā ar nodokļu ieņēmumu palielināšanu un ka tās it sevišķi skar izvairīšanās no uzņēmumu ienākuma nodokļu maksāšanas un nelikumīgas finanšu plūsmas; prasa ES un tās dalībvalstīm šajā jomā nostiprināt politikas saskaņotību attīstībai (PCD), izskatīt savu nodokļu pasākumu un tiesību aktu plašāku ietekmi uz jaunattīstības valstīm un atbalstīt jaunattīstības valstu labāku pārstāvību starptautiskos forumos, kas ir izveidoti pasaules mēroga nodokļu politikas nostādņu reformas nolūkā;

50. prasa ES un tās dalībvalstīm atbalstīt valstis ar zemiem un vidējiem ienākumiem taisnīgu, progresīvu, pārredzamu un efektīvu nodokļu sistēmu veidošanā, kā arī citu iekšzemes resursu mobilizēšanas veidu radīšanā, lai palielinātu šādas finansēšanas pārredzamību un stabilitāti un samazinātu atkarību no palīdzības; prasa sniegt šādu atbalstu tādās jomās kā nodokļu administrācija un publiska finanšu pārvaldība, taisnīgas sadales sistēmas, korupcijas apkarošana un cīņa pret transfertcenu ļaunprātīgu noteikšanu, izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un citiem nelikumīgu finanšu plūsmu veidiem; uzsver fiskālās decentralizācijas nozīmi un nepieciešamību veidot spējas, lai atbalstītu vietējās valdības saistībā ar vietējo nodokļu sistēmu izstrādi un nodokļu iekasēšanu;

51. prasa ES un tās dalībvalstīm pieprasīt starptautiskiem uzņēmumiem sniegt pārskatus par katru valsti atsevišķi, kā arī obligāti publicēt vispusīgus un salīdzināmus datus par uzņēmumu darbībām, lai nodrošinātu pārredzamību un pārskatatbildību; prasa ES un tās dalībvalstīm izskatīt savu nodokļu politikas nostādņu, pasākumu un tiesību aktu plašāku ietekmi uz jaunattīstības valstīm un īstenot reformas, kas ir vajadzīgas, lai nodrošinātu, ka Eiropas uzņēmumi, kuri gūst peļņu jaunattīstības valstīs, veic taisnīgu nodokļu samaksu šajās valstīs;

52. uzsver, ka ir vajadzīga apvienošana un publiskās un privātās partnerības, lai iegūtu finansējumu papildus OAP un lai efektīvi ievērotu attīstības efektivitātes principus, bet uzsver arī nepieciešamību balstīt šos instrumentus uz pārredzamiem kritērijiem, skaidri parādīt to papildu un pozitīvo ietekmi uz attīstību, nesamazināt vispārēju piekļuvi kvalitatīviem sabiedriskajiem pamatpakalpojumiem un nodrošināt visu maksājumu pārredzamību; uzsver to, ka finansētajos projektos ir jāievēro valsts attīstības mērķi, starptautiski noteiktas saistošas cilvēktiesības un sociālie un vides standarti, vietējo iedzīvotāju vajadzības un tiesības, kā arī attīstības efektivitātes principi; šajā saistībā atzīst, ka tradicionālā zemes izmantošana, piemēram, tā, ko veic sīkzemnieki un lopkopji, parasti netiek dokumentēta, taču tā būtu jāņem vērā un

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

jāaizsargā; atkārtoti norāda, ka attīstības partnerībās iesaistītajiem uzņēmumiem būtu savās darbībās jāievēro uzņēmumu sociālās atbildības principi (CSR), ANO pamatprincipi un ESAO pamatnostādnes, kā arī jāveicina ētiska uzņēmējdarbības prakse; atzīmē, ka, ja tiek nodrošināta attīstības efektivitāte, attīstības politikas nostādnes un programmas nodrošina divkāršu ieguvumu; prasa visiem attīstības jomas dalībniekiem visas savas darbības pilnībā saskaņot ar šiem principiem;

53. prasa ES veicināt ieguldījumus, kas rada atbilstīgu nodarbinātību saskaņā ar Starptautiskās Darba organizācijas standartiem un ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam; šajā saistībā uzsver sociālā dialoga vērtību un to, ka publisko un privāto partnerību gadījumā, kā arī gadījumos, kad attīstības līdzekļus izmanto apvienošanai, privātajā sektorā ir jānodrošina pārredzamība un pārskatatbildība;

54. uzsver, ka attīstības fondiem, kas tiek izmantoti ierosinātajam ārējo investīciju plānam (ĀIP), kā arī jau pastāvošajiem trasta fondiem ir jāievēro OAP atbilstīgi attīstības mērķi un jaunie IAM; prasa izveidot mehānismus, kas ļautu Parlamentam izpildīt tā uzraudzības pienākumus gadījumos, kad ES attīstības fondi tiek izmantoti ārpus parasto ES budžeta procedūru satvara, jo īpaši piešķirot tam novērotāja statusu ĀIP, trasta fondos un citās stratēģiskās struktūrās, kuras pieņem lēmumus par programmu un projektu prioritātēm un tvērumu;

55. atzīst vietēju mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu, kooperatīvu, iekļaujošu uzņēmējdarbības modeļu un pētniecības institūtu kā izaugsmes, nodarbinātības un vietējās inovācijas virzītājspēku nozīmi, un šie virzītājspēki palīdzēs sasniegt IAM; prasa veicināt ieguldījumiem, industrializācijai, uzņēmējdarbībai, zinātnē, tehnoloģijām un inovācijām labvēlīgas vides radīšanu, lai stimulētu un paātrinātu vietējās ekonomikas un humāno attīstību, kā arī sekmēt mācību programmas un regulāru publiskā un privātā sektora dialogu; atzīst Eiropas Investīciju bankas (EIB) nozīmi ES ĀIP ietvaros un uzsver, ka tās iniciatīvām būtu sevišķi jāpievēršas gados jauniem cilvēkiem un sievietēm un saskaņā ar attīstības efektivitātes principiem būtu jāveicina ieguldījums tādās sociāli nozīmīgās nozarēs kā ūdens, veselība un izglītība, kā arī atbalsts uzņēmējdarbībai un vietējam privātajam sektoram; prasa EIB vairāk resursu veltīt mikrofinansējumam ar spēcīgu dzimumu līdztiesības perspektīvu; turklāt prasa EIB strādāt kopā ar Āfrikas Attīstības banku (AfDB), lai finansētu ilgtermiņa ieguldījumus, kas nodrošinās ilgtspējīgas attīstības ieguvumus, un prasa citām attīstības bankām ierosināt mikrokrēdītu instrumentu, lai subsidētu ilgtspējīgus aizdevumus ģimenes saimniecībām;

56. uzskata, ka jaunajā Konsensā ir noteikti jāatsaucas uz stingru ES apņemšanos ieviest juridiski saistošu starptautisku satvaru, lai no uzņēmumiem pieprasītu atbildību par nelikumīgu profesionālo darbību valstīs, kurās tie darbojas, jo tas ietekmē visas sabiedrības jomas — no peļņas gūšanas no bērnu nodarbinātības līdz iztikas minimuma neesībai, no naftas noplūdēm līdz masveida atmežošanai un no cilvēktiesību aizstāvju aizskaršanas līdz zemes sagrābšanai;

57. prasa Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm veicināt saistošus pasākumus, lai nodrošinātu, ka starptautiskas korporācijas maksā nodokļus valstīs, kurās tās gūst vai rada vērtību, un veicināt obligātu privātā sektora ziņojumu sagatavošanu par katru valsti, tādā veidā uzlabojot valstu iekšējo resursu mobilizācijas spējas; prasa analizēt plašāku ietekmi, lai izpētītu iespējamu peļņas novirzīšanas praksi;

58. prasa parāda atmaksājamībai piemērot uz cilvēku vajadzībām balstītu pieeju, paredzot saistošu standartu kopumu, lai noteiktu atbildīgu aizdevumu izsniegšanu un aizņemšanos, parādu revīzijas un taisnīgu parādu restrukturizācijas mehānismu, un šajā saistībā būtu jānovērtē valstu parādu slogu likumība un atmaksājamība;

Politikas saskaņotība attīstībai

59. prasa organizēt ES mēroga debates par PCD, lai precizētu saikni starp PCD un politikas saskaņotību ilgtspējīgai attīstībai (PCSD); uzsver, ka ir ļoti svarīgi visās ES politikas nostādnēs piemērot PCD principus; uzsver, ka PCD vajadzētu būt nozīmīgam elementam ES stratēģijā IAM sasniegšanai; atkārtoti norāda, ka ES iestādēm un dalībvalstīm ir jāīsteno papildu centieni, lai ņemtu vērā attīstības sadarbības mērķus visās iekšējās un ārējās politikas nostādnēs, kas varētu ietekmēt jaunattīstības valstis, rastu efektīvus mehānismus un izmantotu dalībvalstu līmenī esošo labāko praksi PCD īstenošanai un novērtēšanai nolūkā nodrošināt, ka PCD tiek īstenota ar pieeju, kurā ņem vērā dzimumu līdztiesības aspektu, un šajā

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

procesā iekļautu visas ieinteresētās personas, tostarp pilsoniskās sabiedrības organizācijas un vietējās un reģionālās iestādes;

60. ierosina izveidot arbitrāžas mehānismu, kurš darbotos Komisijas priekšsēdētāja vadībā un nodrošinātu PCD, lai Savienības dažādo politikas nostādņu nesaskaņu gadījumā Komisijas priekšsēdētājam būtu pilnībā jāīsteno sava politiskā atbildība par vispārējo pieeju un būtu jāpieņem lēmums, izvēloties starp šīm nostādnēm, atbilstoši Savienības PCD saistībām; uzskata, ka pēc tam, kad būs identificētas problēmas, varētu apsvērt Komisijas lēmumu pieņemšanas un dienestu savstarpējās sadarbības procedūru reformu;

61. prasa nostiprināt dialogu starp ES un jaunattīstības valstīm par PCD veicināšanu un īstenošanu no ES puses; uzskata, ka ES partneru atgriezeniskajai saitei par PCD progresu var būt svarīga nozīme šīs ietekmes precīzā novērtēšanā;

62. atkārtoti prasa izstrādāt pārvaldības procesus PCD veicināšanai pasaules mērogā un prasa ES uzņemties vadību PCD jēdziena sekmēšanā starptautiskā līmenī;

Tirdzniecība un attīstība

63. uzsver taisnīgi un pareizi reglamentētas tirdzniecības nozīmi reģionālās integrācijas veicināšanā, ilgtspējīgas attīstības sekmēšanā un nabadzības apkarošanā; uzsver, ka ES tirdzniecības politikai ir jābūt ilgtspējīgas attīstības rīcības plāna daļai un jāatspoguļo ES attīstības politikas mērķi;

64. uzsver, ka joprojām pastāv vienpusējas tirdzniecības preferences tādu jaunattīstības valstu labā, kuras nav vismazāk attīstītās valstis, lai veicinātu to attīstību; uzskata arī, ka jaunajā Konsensā būtu jāatsaucas uz ES apņemšanos sekmēt taisnīgas un ētiskas tirdzniecības sistēmas ar maziem ražotājiem no jaunattīstības valstīm;

65. atzinīgi vērtē taisnīgas tirdzniecības lielo ieguldījumu ANO Ilgtspējīgas attīstības programmas 2030. gadam īstenošanā; prasa ES īstenot un turpināt izvērst savu apņemšanos atbalstīt taisnīgas tirdzniecības sistēmu ieviešanu ES un partnervalstīs, lai ar savām tirdzniecības politikas nostādnēm veicinātu ilgtspējīgus patēriņa paradumus un ražošanas modeļus;

66. uzsver nepieciešamību sniegt turpmāku ES atbalstu jaunattīstības valstīm tirdzniecības spēju veidošanā un infrastruktūras un vietējā privātā sektora attīstīšanā, lai ļautu šīm valstīm pievienot vērtību to ražotajiem produktiem un diversificēt ražošanu, kā arī palielināt tirdzniecību;

67. atkārtoti norāda, ka nabadzības izskaušanai ir noteikti nepieciešama veselīga vide, tostarp stabils klimats; atbalsta ES centienus palielināt pārredzamību un pārskatatbildību dabas resursu pārvaldības un dabas resursu ieguves un tirdzniecības jomā, veicināt ilgtspējīgu patēriņu un ražošanu un novērst nelikumīgu tirdzniecību, piemēram, izrakteņu, kokmateriālu un savvaļas dzīvnieku un augu nozarē; pauž stingru pārliecību, ka ir vajadzīgi pasaules mēroga papildu centieni, lai izstrādātu tiesiskos regulējumus piegādes ķēdēm un privātā sektora lielākai pārskatatbildībai, tādējādi nodrošinot dabas resursu ilgtspējīgu pārvaldību un tirdzniecību un ļaujot resursiem bagātām valstīm un to iedzīvotājiem aizsargāt vietējo un pirmiedzīvotāju kopienu tiesības gūt lielāku labumu no šādas tirdzniecības un no bioloģiskās daudzveidības un ekosistēmu ilgtspējīgas pārvaldības; atzinīgi vērtē progresu, kas panākts kopš Bangladešas Ilgtspējības pakta noslēgšanas, un prasa Komisijai šādus satvarus piemērot arī citām nozarēm; šajā saistībā mudina Komisiju uzlabot uzņēmumu sociālās atbildības un pienācīgas pārbaudes iniciatīvas, kas papildina spēkā esošo ES Kokmateriālu regulu un kas attiecas uz ierosināto ES regulu par konfliktu izrakteņiem saistībā ar citām nozarēm;

68. pauž nožēlu par to, ka joprojām nav tiesiskā regulējuma par to, kā uzņēmumiem jāievēro cilvēktiesības un saistības attiecībā uz sociālajiem un vides standartiem, kas ļauj dažām valstīm un uzņēmumiem tos nesodīti apiet; prasa ES un tās dalībvalstīm aktīvi iesaistīties ANO Cilvēktiesību padomes un ANO Vides programmas darbā pie starptautiska līguma, kas nodrošinātu starptautisko korporāciju saukšanu pie atbildības par cilvēktiesību un vides standartu pārkāpumiem;

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

69. atkārtoti norāda, ka ir svarīgi īstenot koordinētas, paātrinātas darbības, lai risinātu jautājumu par nepietiekamu uzturu nolūkā īstenot ilgtspējīgas attīstības programmu 2030. gadam un 2. IAM par bada izskaušanu;

70. atgādina par mežu ārkārtīgi svarīgo nozīmi klimata pārmaiņu mazināšanā, bioloģiskās daudzveidības saglabāšanā un nabadzības mazināšanā un prasa ES palīdzēt apturēt atmežošanu un mežu degradāciju un atjaunot mežus, kā arī veicināt mežu ilgtspējīgu apsaimniekošanu jaunattīstības valstīs;

Drošība un attīstība

71. atkārtoti norāda uz tiešo saikni starp drošību un attīstību, bet uzsver, ka ir stingri jāievēro neseno īstenotā OAP reforma attiecībā uz attīstības instrumentu izmantošanu drošības politikai, nosakot skaidru nabadzības izskaušanas un ilgtspējīgas attīstības veicināšanas mērķi; uzsver, ka mērķis par mierīgām un iekļaujošām sabiedrībām, kurās visiem ir pieejama tiesu sistēma, būtu jāintegrē ES ārējās darbībās, kas, atbalstot visas vietējās ieinteresētās personas, kuras var palīdzēt šā mērķa sasniegšanā, veido izturētspēju, veicina cilvēku drošību, stiprina tiesiskumu, atjauno uzticēšanos un risina sarežģītos jautājumus, kas saistīti ar nedrošību, nestabilitāti un pāreju uz demokrātiju;

72. uzskata, ka ir jāsekmē kopējās drošības un aizsardzības politikas (KDAP) un attīstības instrumentu sinerģija, lai rastu pareizu līdzsvaru starp konfliktu novēršanu, konfliktu risināšanu un pēckonflikta rehabilitāciju un attīstību; uzsver, ka šajā nolūkā ārpolitikas programmām un pasākumiem ir jābūt vispusīgiem un pielāgotiem situācijai valstī un gadījumos, kad tos finansē no attīstības politikai paredzētajiem līdzekļiem, tiem ir jāpalīdz sasniegt OAP ietvaros noteiktie attīstības pamatmērķi; uzsver, ka attīstības sadarbības pamatuzdevumi joprojām ir atbalstīt valstis to centienos nodrošināt stabilas un mierīgas valstu sistēmas, kas ievēro labu pārvaldību, tiesiskumu un cilvēktiesības, un mēģināt izveidot ilgtspējīgi funkcionējošas tirgus ekonomikas, lai cilvēkiem nestu labklājību un lai nodrošinātu visas cilvēku pamatvajadzības; uzsver, ka šajā saistībā ir jāpalielina ļoti ierobežotais KDAP finansējums, lai to būtu iespējams izmantot plašāk, cita starpā arī attīstībai atbilstīgi PCD;

Migrācija un attīstība

73. uzsver attīstības sadarbības centrālo nozīmi, risinot piespiedu migrācijas un pārvietošanas pamatcēloņus, piemēram, valsts nestabilitāti, konfliktus, nedrošību un atstumtību, nabadzību, nelīdztiesību un diskrimināciju, cilvēktiesību pārkāpumus, pamatpakalpojumu (piemēram, veselības aprūpes un izglītības) ierobežotu pieejamību un klimata pārmaiņas; nosaka šādus mērķus un uzdevumus kā priekšnosacījumus stabilām, izturētspējīgām valstīm, kas būs mazāk pakļautas situācijām, kuras var laika gaitā novest pie piespiedu migrācijas: cilvēktiesību un cilvēka cieņas veicināšana, demokrātijas veidošana, laba pārvaldība un tiesiskums, sociālā iekļaušana un kohēzija, ekonomiskās iespējas ar atbilstīgu nodarbinātību un uz cilvēkiem orientētiem uzņēmumiem, kā arī politiskā telpa pilsoniskajai sabiedrībai; prasa attīstības sadarbībā orientēties uz šiem mērķiem un uzdevumiem, lai veicinātu izturētspēju, un prasa sniegt ar migrāciju saistītu attīstības palīdzību ārkārtas gadījumos, lai stabilizētu situāciju, uzturētu funkcionējošas valstis un ļautu pārvietotajām personām saglabāt cilvēka cieņu;

74. atgādina par migrantu pozitīvo ieguldījumu ilgtspējīgā attīstībā, kā uzsvērts ANO Ilgtspējīgas attīstības programmā 2030. gadam, un šis ieguldījums attiecas arī uz naudas pārvedumiem, kuru izmaksas būtu jāsamazina vēl vairāk; uzsver, ka, lai kopīgi un saprātīgi reaģētu uz migrācijas problēmām un krīzēm, ir vajadzīga koordinētāka, sistemātiskāka un strukturētāka pieeja, kas atbilst izcelsmes un galamērķa valstu interesēm; uzsver, ka apstākļu uzlabošana un humānās un attīstības palīdzības piedāvāšana ir efektīvs veids, kā palīdzēt lielam skaitam bēgļu un patvēruma meklētāju; vienlaikus iestājas pret jebkādiem mēģinājumiem sasaitīt palīdzību ar robežkontroli, migrācijas plūsmu pārvaldību vai atpakaļņemšanas nolīgumiem;

75. uzsver, ka migrantu izcelsmes un tranzīta valstīm ir vajadzīgi pielāgoti attīstības risinājumi, kas atbilstu to attiecīgajai politiskajai un sociālekonomiskajai situācijai; uzsver, ka šāda sadarbība ir vajadzīga, lai veicinātu cilvēktiesības un cieņu ikvienam, labu pārvaldību, mieru un demokrātijas veidošanu, un ka tā būtu jāveido uz kopīgu interešu un vērtību pamata, ievērojot starptautiskās tiesības;

76. uzsver nepieciešamību nodrošināt rūpīgu parlamentāro pārbaudi un uzraudzību attiecībā uz nolīgumiem, kas saistīti ar migrācijas pārvaldību, un uz attīstības fondu izmantošanu saistībā ar migrāciju; uzsver to, ka ir svarīgi izveidot ciešu sadarbību un labu praksi informācijas apmaiņai starp iestādēm, jo īpaši migrācijas un drošības jomā; atgādina par savām

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

bažām attiecībā uz trasta fondu plašāku izmantošanu, piemēram, saistībā ar ierobežoto pārredzamību, nepietiekamo apspriešanos un nepietiekamo reģionālo līdzdalību;

77. norāda, ka, ņemot vērā nesenos Eiropas politikas pasākumus piespiedu migrācijas pamatcēloņu novēršanai, Eiropas attīstības politikai ir jāiekļaujas ESAO Attīstības palīdzības komitejas definīcijā un tā jāveido, pamatojoties uz attīstības vajadzībām un cilvēktiesībām; turklāt uzsver, ka attīstības palīdzība nedrīkst būt atkarīga no sadarbības tādos ar migrāciju saistītos jautājumos kā robežu pārvaldība un atpakaļuzņemšanas nolīgumi;

Humānā palīdzība

78. uzsver nepieciešamību veidot ciešākas saiknes starp humāno palīdzību un attīstības sadarbību, lai risinātu finansējuma trūkumu, izvairītos no pārklāšanās un paralēlu sistēmu veidošanas un radītu apstākļus ilgtspējīgai attīstībai, paredzot tās satvarā izturētspēju un instrumentus labākai krīžu novēršanai un gatavībai krīzēm; prasa ES pildīt savu apņemšanos līdz 2020. gadam vismaz 25 % savas humānās palīdzības veltīt vietējiem un valsts dalībniekiem un darīt to pēc iespējas tiešāk, kā paredz kompromisa vienošanās (*Grand Bargain*);

79. atgādina par humānās palīdzības pamatprincipiem, proti, humānismu, neitralitāti, neatkarību un objektivitāti; atzinīgi vērtē Komisijas stingro pozīciju, lai neapvienotu Eiropas Konsensu attīstības jomā ar Eiropas Konsensu par humāno palīdzību;

80. uzsver nepieciešamību stiprināt starptautisko atbalstu, koordināciju un resursus ārkārtas reaģēšanas, atjaunošanas un reorganizācijas situācijās pēc katastrofām;

81. atzinīgi vērtē apņemšanos atbalstīt gan informācijas un komunikācijas tehnoloģiju (IKT) veicināšanu jaunattīstības valstīs, gan digitālajai ekonomikai labvēlīgu vidi, uzlabojot bezmaksas, atvērtus un drošus savienojumus; atgādina, ka satelīti var nodrošināt rentablus risinājumus savienojuma izveidošanai starp aktīviem un cilvēkiem tālākos apgabalos, un mudina ES un tās dalībvalstis to paturēt prātā, kad tās strādā šajā jomā;

Vispārēji sabiedriskie labumi un problēmas

82. pauž stingru pārliecību, ka ES un tās dalībvalstu globālā pārstāvība nodrošina tām lieliskas iespējas arī turpmāk uzņemties vadošu starptautisko lomu ar vispārējiem sabiedriskajiem labumiem un problēmām (GPGC) saistīto jautājumu risināšanā, kuri spriedzes apstākļos saasinās un nesamērīgi skar trūcīgos; prasa Konsensā integrēt vispārējus sabiedriskos labumus un vides problēmas, starp kurām ir tādi jautājumi kā humānā attīstība, vide, tostarp klimata pārmaiņas un piekļuve ūdenim, nedrošība un valstu nestabilitāte, migrācija, energopakalpojumi par pieejamu cenu, pārtikas nodrošinājums un nepietiekama uztura un bada izskaušana;

83. atgādina, ka mazām un ģimenes saimniecībām, kas ir izplatītākais lauksaimniecības modelis visā pasaulē, ir izšķiroša nozīme IAM sasniegšanā — tās ievērojami sekmē pārtikas nodrošinājumu, cīņu pret augsnes eroziju un bioloģiskās daudzveidības samazināšanos, kā arī palīdz mazināt klimata pārmaiņas, vienlaikus nodrošinot darbvietas; uzsver, ka ES, no vienas puses, būtu jāsekmē lauksaimnieku organizāciju, tostarp kooperatīvu, izveide un, no otras puses, ilgtspējīga lauksaimniecība, koncentrējot uzmanību uz lauksaimniecības un ekoloģisku praksi, ģimenes saimniecību labāku ražīgumu, lauksaimnieku un zemes izmantošanas tiesībām un neoficiālām sēklu audzēšanas sistēmām, lai nodrošinātu pārtikas nodrošinājumu, vietējo un reģionālo tirgu apgādi, taisnīgus ienākumus un atbilstīgu dzīvi lauksaimniekiem;

84. atgādina, ka privātā sektora dalībnieki nav vienveidīgi; tādēļ uzsver, ka, strādājot ar privāto sektoru, ES un dalībvalstu attīstības politikai būtu jāietver diferencētas stratēģijas, lai iesaistītu dažādos privātā sektora dalībniekus, tostarp ražotāja virzītus privātā sektora dalībniekus, mikrouzņēmumus, mazos un vidējos uzņēmumus, kooperatīvus, sociālos uzņēmumus un solidarajā ekonomikā iesaistītos uzņēmumus;

85. atkārtoti, ka piekļuves nodrošināšana uzticamai, ilgtspējīgai un modernai enerģijai par pieejamu cenu ikvienam līdz 2030. gadam (7. IAM) ir ļoti svarīgs aspekts, lai nodrošinātu cilvēku pamatvajadzības, tostarp piekļuvi tīram ūdenim, sanitārijai, veselības aprūpei un izglītībai, un ir būtisks elements, lai atbalstītu vietējo uzņēmumu izveidi un visu veidu saimniecisko darbību, kā arī ir attīstības progresa galvenais virzītājspēks;

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

86. uzsver, ka sīkzemnieku ražīguma palielināšanai un ilgtspējīgas un pret klimata pārmaiņām noturīgas lauksaimniecības un pārtikas sistēmu panākšanai ir būtiska nozīme 2. IAM sasniegšanā un 12. IAM noteiktā ilgtspējīga patēriņa un ražošanas jēdziena īstenošanā, kas ir plašāks par aprites ekonomiku un attiecas arī uz ietekmi vides, sociālajā un cilvēktiesību jomā; uzsver, ka tādēļ ES būtu jākoncentrē uzmanība uz ilgtspējīgas pārtikas ražošanas un izturētspējīgas lauksaimniecības prakses veicināšanu, kas palielina ražīgumu un ražošanu; atzīst lauksaimnieču īpašās vajadzības saistībā ar pārtikas nodrošinājumu;

87. uzsver, ka ir svarīgi turpināt darbu un uzlabot piekļuvi ūdenim, sanitārijai un higiēnai, kas ir transversāli jautājumi, kuri ietekmē citu mērķu sasniegšanu plānā laikposmam pēc 2015. gada, tostarp veselības, izglītības un dzimumu līdztiesības jomā;

88. prasa ES veicināt pasaules mēroga iniciatīvas, kuru mērķis ir risināt problēmas, kas ir saistītas ar strauji pieaugošo urbanizāciju, un radīt drošākas, iekļaujošākas, izturētspējīgākas un ilgtspējīgākas pilsētas; šajā saistībā atzinīgi vērtē jauno pilsētprogrammu, kuru pieņēma ANO konferencē par mājokļiem ilgtspējīgu pilsētattīstību (*Habitat III*) un kuras mērķis ir izskatīt labākus veidus, kā plānot, projektēt, finansēt, attīstīt, pārvaldīt un vadīt pilsētas, lai palīdzētu cīnīties pret nabadzību un badu, uzlabotu veselību un aizsargātu vidi;

89. prasa ES īstenot papildu centienus, lai aizsargātu okeānu un jūru resursus; šajā saistībā atzinīgi vērtē neseno Komisijas iniciatīvu uzlabot okeānu starptautisko pārvaldību, lai veicinātu labāku pārvaldību un mazinātu klimata pārmaiņu ietekmi uz jūrām un ekosistēmām;

90. uzsver, ka ir svarīgi pievērsties saiknei ar ilgtspējīgas lauksaimniecības un zivsaimniecības ražīguma paaugstināšanu, kas ved pie mazākiem pārtikas zudumiem un atkritumiem, nodrošina dabas resursu pārredzamu pārvaldību un pielāgošanos klimata pārmaiņām;

ES attīstības politika

91. atkārtoti norāda uz salīdzināmajām priekšrocībām, ko sniedz ES rīcība attīstības jomā, tostarp tās globālo pārstāvību, elastību, kuru piedāvā tās instrumentu un īstenošanas metožu klāsts, nozīmi politikas saskaņotības un koordinācijas nodrošināšanā un apņemšanos to panākt, pieeju, kas balstīta uz tiesībām un demokrātiju, apmēriem, kuri palīdz sasniegt dotāciju kritisko masu, un konsekvento atbalstu pilsoniskajai sabiedrībai;

92. uzsver, ka ES salīdzināmās priekšrocības ir jāintegrē koncentrētā rīcībā attiecībā uz konkrētu skaitu politikas jomu, tostarp, bet ne tikai, demokrātiju, labu pārvaldību un cilvēktiesībām, vispārējiem sabiedriskajiem labumiem un problēmām, tirdzniecību un reģionālo integrāciju, kā arī nedrošības un piespiedu migrācijas pamatcēloņu risināšanu; uzsver, ka šī uzmanības koncentrēšana būs jāpielāgo atsevišķu jaunattīstības valstu un reģionu vajadzībām un prioritātēm atbilstīgi līdzdalības un partnerības principiem;

93. atgādina par sporta pieaugošo nozīmi attīstībā un miera nodrošināšanā, jo tas veicina iecietību un savstarpējo cieņu, kā arī atgādina par sporta ieguldījumu tiesību nodrošināšanā sievietēm un gados jauniem cilvēkiem, atsevišķiem indivīdiem un kopienām, kā arī tā ieguldījumu veselībā, izglītībā un sociālajā iekļaušanā;

94. uzsver kopīgas vispusīgas, pārredzamas un savlaicīgas pārskatatbildības sistēmas nozīmi, lai ES un tās dalībvalstis uzraudzītu un pārskatītu Ilgtspējīgas attīstības programmas 2030. gadam un Konsensa īstenošanu; uzsver, ka gada ziņojumi par īstenošanas progresu saistībā ar visām attīstības politikas saistībām, arī tām, kas attiecas uz efektivitāti, PCD un OAP, joprojām ir vajadzīgi pārskatatbildības un parlamentārās uzraudzības nodrošināšanai; pauž nožēlu par nesensajiem un paredzamajiem trūkumiem ziņošanas jomā; atzinīgi vērtē Komisijas plānus veikt Konsensa īstenošanas vidusposma novērtēšanu;

Otrdiena, 2017. gada 14. februāra

95. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un Eiropas Ārējās darbības dienests.
-